

Характерною рисою будь-якої професії є прийняття відповідальності перед громадськістю. Що стосується аудиторів, то для них громадськість охоплює насамперед клієнтів, кредиторів, уряди, роботодавців, працівників, інвесторів, ділові та фінансові кола, а також інших осіб, що покладаються на об'єктивність і чесність професійних бухгалтерів з метою підтримки впорядкованого ведення комерційної діяльності і її контролю. Громадські інтереси визначаються як колективний добробут співтовариства людей та організацій, яким аудитори надають послуги [3]. Саме тут також вбачаємо чіткий взаємозв'язок професійного судження та професійної етики аудитора.

Аудитор, надаючи послугу, має бути максимально уважним і педантичним, підтримувати свій професіоналізм та знання на тому рівні, який гарантує у припустимих нормах клієнту отримання професійних та якісних послуг. Отже, саме у такому контексті найбільше прослідковується взаємозв'язок професійного скептицизму та професійної етики аудитора.

Список використаних джерел

1. Про аудит фінансової звітності та аудиторську діяльність : закон України від 21 грудня 2017 року № 2258-VIII ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2258-19#Text>.

2. Чебан, Ю.Ю., Ганошенко Т.С. Професійний скептицизм аудитора: теоретичні аспекти. *Бухгалтерський облік, оподаткування, аналіз і аудит: сучасний стан, проблеми та перспективи розвитку* : тези доповідей VII Міжнарод. наук.-практ. конф., м. Чернігів, 27 листоп. 2021 р. Чернігів : НУ «Чернігівська політехніка», 2021. С. 98-100.

3. Салова Н. Професійна етика аудитора: фундаментальні принципи. *Аудитор України*. 2015. №6 (235). С.14-19.

Домбровська В.М.,

здобувачка вищої освіти 1-го курсу другого (магістерського) рівня
кафедри публічного управління та адміністрування

Науковий керівник: **Балан А.А.,**

канд. екон. наук, доцент кафедри

публічного управління та адміністрування

Національний університет «Одеська політехніка»

м. Одеса

ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ДЕРЖАВНОГО АУДИТУ В УКРАЇНІ

Україна, як і більшість країн світу, постійно стикається з проблемами корупції, відсутності ефективного управління та недостатньою транспарентністю діяльності державних структур. Державний аудит є важливим інструментом, який дозволяє виявляти порушення законодавства

та ризику, пов'язані з недбалістю чиновників та недостатньою ефективністю системи управління державою.

Система державного аудиту в Україні розвивалась протягом останніх 30 років, відповідно до змін в економічній, соціальній та політичній сферах країни. Перші кроки в створенні системи державного аудиту були зроблені в 1991 році, коли Україна стала незалежною державою.

У 1992 році була прийнята перша версія Закону України "Про державний контроль в Україні", який встановив правову базу для проведення державного аудиту в країні. Починаючи з 1993 року, розпочалися роботи зі створення Національної служби аудиту, що стала головним органом державного аудиту в Україні.[3].

Система державного аудиту в Україні пройшла кілька етапів розвитку, що сприяло її поступовому формуванню та зміцненню.

Перший етап (1991-1997 рр.) був спрямований на встановлення правової бази та інституціональної структури державного аудиту, а також на підготовку аудиторів та розробку професійних стандартів.

Другий етап (1998-2010 рр.) характеризувався зміцненням системи державного аудиту через впровадження міжнародних стандартів, розширення повноважень Державної аудиторської служби України (ДАСУ) та підвищення ролі аудиторських організацій.[4].

Третій етап (2011-до сьогодні) охоплює інноваційні зміни у системі державного аудиту, такі як впровадження електронного звітування та застосування сучасних технологій та методів аудиту.

Процес реалізації публічного аудиту супроводжується не тільки труднощами, а і певними перевагами. Зокрема серед переваг впровадження публічного аудиту можна відзначити не тільки можливість підвищити ефективність роботи органів влади, а і забезпечення проведення громадської експертизи на високому рівні, зменшення рівня корупції і зловживань посадовими особами, підвищення ефективності впровадження демократичних засад та ефективності державного управління в цілому. Окрім того впровадження публічного аудиту сприяє підвищенню рівня довіри громадськості до органів влади.[8].

Аудиторський комітет підприємства, що становить суспільний інтерес, або орган (підрозділ), на який покладено наглядові функції, має забезпечити:

- інформування загальних зборів акціонерів (учасників) або іншого вищого органу управління відповідно до законодавства, органу управління або наглядового органу підприємства про результати обов'язкового аудиту фінансової звітності;

- моніторинг процесу складання фінансової звітності та надання рекомендацій і пропозицій щодо забезпечення достовірності інформації;

– оцінку ефективності систем внутрішнього контролю (внутрішнього аудиту відповідно до міжнародних стандартів професійної практики внутрішнього аудиту) та управління ризиками підприємства;

– моніторинг виконання завдань з обов'язкового аудиту фінансової звітності;

– оцінку незалежності суб'єктів аудиторської діяльності, які надають послуги з обов'язкового аудиту [9].

Підвищення кваліфікації аудиторів - для забезпечення високої якості державного аудиту необхідно підвищувати кваліфікацію аудиторів та забезпечувати їхнє професійне зростання.

Забезпечення незалежності аудиторів - необхідно забезпечити достатню незалежність аудиторів від державних органів, що забезпечить більш об'єктивний результат проведеного аудиту.[4].

Таким чином, державний аудит в Україні є важливим інструментом контролю за використанням державних ресурсів, ефективності діяльності державних органів та забезпечення транспарентності управління. Розвиток державного аудиту потребує підвищення кваліфікації аудиторів, використання нових технологій та програмного забезпечення, забезпечення незалежності аудиторів від державних органів та розвитку міжнародної співпраці. Отже, розвиток державного аудиту в Україні має важливе значення для забезпечення сталого розвитку країни та підвищення її конкурентоспроможності на міжнародному рівні.

Список використаних джерел

1. Лядова Ю.О. Класифікація державного аудиту як складової державного фінансового контролю. *Економіка: реалії часу*. 2015. № 4(20). С. 27–32.

2. Мельник К. П. Функціональний розподіл повноважень суб'єктів аудиту в Україні. *Науковий Вісник Одеського національного університету. Економіка*. 2020. Т.25. Вип. 5 (84). С. 128-134.

3. Мельник О.П. Аудит у системі державного внутрішнього фінансового контролю. *Міжнародний юридичний вісник : збірник наукових праць Національного університету Державної податкової служби України*. 2014. № 1(1). С. 24–29.

4. Процун К.С. Державний фінансовий аудит в Україні: елементи класифікації. *Вісник ЖДТУ*. 2012. № 1(59). С. 81–82.

5. Слободяник Ю.Б. Види і форми державного аудиту. *Бізнес Інформ*. 2013. № 4. С. 351–355.

6. Вовнюк А. Діджиталізація - це якість послуг, ефективність, зручність та прозорість. URL: <https://dpss.gov.ua/news/didzhitalizaciya-ce-yakist-poslug-efektivnist-zruchnist-ta-prozorst-anatolij-vovnyuk>.

7. Діджиталізація управлінських процесів в часи війни, в тому числі в системі публічної служби: плюси і мінуси. URL:

<https://nads.gov.ua/news/didzhytalizatsiia-upravlinskykh-protsesiv-v-chasy-viiny-v-tomu-chysli-v-systemi-publichnoi-sluzhby-pliusy-i-minusy>.

8. Балан А.А., Бондаренко А.О. Публічний аудит: теорія та практика. *Економіка: реалії часу. Науковий журнал*. 2019. № 6 (46). С. 22.

9. Балан А. А., Букорос Т.В. Територіальні громади, як об'єкт публічного аудиту. *Економічний журнал Одеського політехнічного університету*. 2019. № 4 (10). С. 14-19.

Жовта Н.А.,

1 курс, освітній ступінь «Магістр»,
обліково-фінансовий факультет,
Науковий керівник: **Мельник О.І.,**

канд. екон. наук,

доцент кафедри фінансів, банківської справи та страхування,
Миколаївський національний аграрний університет
м. Миколаїв

ОСОБЛИВОСТІ ПРОВЕДЕННЯ АУДИТУ РОЗРАХУНКІВ З ПОСТАЧАЛЬНИКАМИ ТА ПІДРЯДНИКАМИ

Через розрив у часі між моментом переходу права власності на придбані товари, виконані роботи та послуги і моментом оплати, а також без належного обліку кредиторської заборгованості перед постачальниками та підрядниками неможливим є належне функціонування бухгалтерського обліку. Важливість обліку розрахунків з постачальниками та підрядниками визначається й тим, що показники обліку кредиторської заборгованості впливають на ліквідність, платоспроможність, фінансову стійкість та інвестиційну привабливість підприємства.

Аудит розрахунків з постачальниками та підрядниками є загально визнаною основою для оцінки якості обліку та оптимізації системи розрахунків. Питання організації обліку та аудиту розрахунків з постачальниками та підрядниками досліджували у своїх працях Н. В. Оляднічук [1], Я. І. Мулик [2], К. М. Нікітчук [3] та інші науковці. Проте, незважаючи на значну кількість наукових праць, питання вдосконалення організації обліку та методичних засад аудиту розрахунків з постачальниками та підрядниками в умовах складної економічної ситуації та постійних змін законодавчої бази потребує поглибленого дослідження.

У процесі своєї господарської діяльності суб'єкти господарювання постійно вступають у різноманітні платіжні відносини з постачальниками та підрядниками. Метою аудиту розрахунків з постачальниками та підрядниками відповідно до МСА 200 «Загальні цілі незалежного аудитора